

GONDOLATOK AZ ÖNGYILKOSSÁGRÓL

1. NÉZZÜK A SZOMORÚ TÉNYEKET

Az öngyilkosság tekintetében álljon előttünk néhány adat, amely igencsak elgondolkodtató, ezek tények. A WHO (Egészségügyi Világszervezet) szerint Magyarország az öngyilkossági statisztikában az elmúlt években a nyolcadik helyen állt, előtte „dobogós” volt. A XX. század második felében, két évtizeden át, Magyarország vezette a világstatisztikát! A WHO szerint Kelet- és Közép-Európában követnek el a legtöbb öngyilkosságot. Az utóbbi fél évszázad alatt a világon mintegy kétharmadával növekedett az öngyilkossági ráta. Minden harmadik országban, így köztük hazánkban is, az öngyilkosság a három vezető halálok egyike a 15-44 évesek körében. A halál-nemeket tekintve az első helyen az akasztás áll, ezt követi a gyógyszermérgezés. Az okokat vizsgálva nincsenek egyértelmű megoldó képletek, de a tények szerint a heves, meggondolatlan, forrófejű emberek követnek el inkább öngyilkosságot. Sajnos igaz, hogy a magyarok egy része hajlamos arra, hogy problémamegoldásként az öngyilkosságot válassza. Érdekes, hogy valójában csak minden tizedik ember akar meghalni, aki öngyilkosságot követ el, sokszor a kísérlet célja a segítségkérés, figyelemfelhívás törődésre, szeretetre. A tények szerint a vallásos, a hitüket gyakorlók körében kisebb arányban fordul elő öngyilkossági kísérlet.

2. MI VAN A HÁTÉRBE? MIÉRT KÖVETNEK EL AZ EMBEREK ÖNGYILKOSSÁGOT?

- Hiányzik az a mély meggyőződés, hogy életemet az Élet Istene teremtette. Ő hozott létre jó tetszése szerint, az Ővé vagyok, Őhöz tartozom. A Szeretet Istene életre hívott, célja, terve, jó elgondolása van velem. Ezért az életnek minden körülmények között értelme van, és ezt az értelmet soha senki és semmi nem veheti el, sem kudarcok, sem betegség, sem semmi más elviselhetetlennek tűnő élethelyzet.
- Az ok lehet számítás is, mint pl. bosszú, gyűlölet, hiányzó szeretet. Ilyenkor az ember kiszolgáltatottá válik az érzelmeinek, indulatainak, saját egoizmusának. Nem gondol arra, hogy ezzel nem old meg semmit. A kérdés az, hogy ki az úr az életem, a tetteim, a szándékaim felett: a sötétség, a rombolás erői-e, vagy Krisztus, aki a világosság, a szeretet, az Élet?
- Sokan azért követnek el öngyilkosságot, mert az élet mérlegét negatív módon látják. Sajnálják magukat, hogy nem kaptak semmit az élettől, azt gondolják, hogy az Élet adós maradt számukra. Ez egy hamis mérleg, mert csak a negatív élethelyzetet látja, és a veszteségeket felnagyítja. Nem látja meg mindazt, amit az ember eddig

megvalósított: a megalkotott tetteket, a megélt szeretetet, elviselt szenvedéseket, vagyis mindazt, ami érték az életben.

- Azért is követnek el öngyilkosságot, mert úgy gondolják: „teher, nyűg vagyok a hozzátartozóim számára” pl. egy ágyhoz kötött betegség miatt. Sajnos azonban így tesznek igazán terhet a szeretteik vállára.

3. ÉRVEK AZ ÖNGYILKOSSÁGGAL SZEMBEN

Induljunk ki abból az alapállításból, hogy az élet minden esetben feltétlenül értelmes. Akkor is, ha a legnagyobb szenvedés, kilátástalanság közepette tudjuk, érezzük magunkat.

Jó tudni és elfogadni azt a tényt, hogy az élet negatív oldala, tragédiái hozzátartoznak az élethez, a valósághoz, ahhoz a földi léthez, amelyben élünk. Nehéz elfogadni az életnek a kettősségét, de nagyon fontos. Az életre egyaránt jellemző az öröm és a bánat, mint a születés és halál, mint az egészség és betegség, mint a szeretet és félelem, mint a világosság és sötétség, mint a kereszt és feltámadás. A jó és a rossz együtt van jelen.

Földi életünk egy feladat, egy küldetés, hogy küzdjünk a rossz ellen és emeljük győzelemre a jót az élet minden területén, továbbá nagy lelki erőpróbát igénylő feladat, hogy fogadjuk el azt, amit nem tudunk megváltoztatni. Jób könyvéből idézek: „Ha a jót elfogadtuk Istentől, a rosszat is el kell fogadnunk.” Sok „miért”-re itt a földön talán sohasem kapunk választ, de bízunk abban, hogy ami most titok, arra egyszer majd fény derül, hogy az Isten, aki SZERETET, életünkben, nyomorúságainkban, minden percünkben velünk van, és forrón szeret, akkor is, ha ebből pillanatnyilag semmi sem látszik. A legfontosabb a „mégis-bizalom” a Jóistenben.

Rá kell mutatni arra, hogy az öngyilkossági gondolatokkal küzdő ember hasonlít egy olyan sakkjátékoshoz, aki egy nehéznek tűnő állásnál lesöpri a figurákat a tábláról. Csakhogy ezzel megsérti a játékszabályokat. Az az ember, aki az önkéntes halált választja, megsérti az élet nagy és örök játékszabályát, hogy ISTEN az élet és halál Ura. Ő adta és egyedül Neki van joga azt visszavenni. Az élet nagy játékszabálya nem azt követeli meg tőlünk, hogy győzzünk, hanem hogy soha ne adjuk fel a harcot, hogy becsületes módon mindvégig küzdjünk, és helytálljunk.

A boldogtalanság okait sokszor nem tudjuk megszüntetni. Egy boldogtalan szerelmesnek nem tudjuk mindenáron megszerezni szerelmét, egy anyagilag bajban lévőnek nem tudjuk biztosítani anyagi javait, de fontos, hogy olykor a hiányokkal együtt tudjunk élni és túlélni. Talán éppen a nehézségek által válik az ember érettebbé...

A legfontosabb az, hogy annak ellenére is értéknek tartsuk az életet, olyan értéknek, amelynek mindenképpen van értelme és célja. Egy nehéz élethelyzetben az is feladat, hogy belső tartással elhordozzuk az életet, és ezzel a legfőbb értelmét valósítjuk meg, amit ember megvalósíthat. Nézzünk Jézusra, arra a példára, amelyet Ő hagyott ránk a kereszten szenvedései közepette. Minden mondata, helytállása egy teremtő értelmet, egy „mégis-reménységet” hordozott. Vele úgy tűnik, hogy a sötétségen, a vereségen, fájdalomon is átsüt az a mély meggyőződés, hogy az Isten jó, és Benne megéri bízni egészen addig, amíg az életünket Ő maga veszi majd el. Így legyen!